

MORIR-SE DE GANA

MORIR-SE DE GANA

XAVIER MERINO I SERRA

Fa poques setmanes, algun mitjà informava que en un descampat de Roses s'havia trobat el cadàver d'un home de 41 anys que havia mort de gana. L'home, d'1,75 d'alçada, aproximadament, pesava poc més de trenta quilos. I molt poca informació més: que era un indigent, de nacionalitat francesa i que havia mort feia uns dos dies. Aquest tipus de notícies sempre m'afecten profundament i em fan reflexionar: què és el que no faig bé que provoca aquests fets? O, si voleu: què és el que no fem bé que provoca que es donin desgràcies com aquesta? Perquè no crec que ningú desitgi que hi hagi persones que es morin de gana. Si més no, a prop de casa, perquè cada dia, al món, en moren més de seixanta mil per aquesta causa. Vint-i-dos milions anuals.

He cercat informació més àmplia, aclaridora del fet, però no n'he pas trobat. L'Ajuntament de Roses deu tenir un departament de

Serveis Socials que atén les persones que es troben en situació desesperada. En aquesta població també deu haver-hi Càritas. Aquest home, Cristophe, hi va acudir? Si hi va acudir, què va passar que hagués de morir d'inanició? No podia pidolar menjar? En casos com aquest deu ser ben lícit agafar fruita dels fruiters o verdures d'un hort o, fins i tot, una gallina d'un galliner. Per què no ho va fer? Si havia demanat ajuda, l'havien atès? Podria fer moltes preguntes que, si obtinguessin resposta, m'ajudarien a entendre aquest cas. Però amb les dades que tinc, molt poques, no puc pas capir-ho.

Ara em situo a Girona. Fa mesos que gent necessitada recollen els productes caducats que els supermercats llençaven als contenidors, per aprofitar-los. El regidor de serveis socials va dir que havia parlat amb els establiments a fi que situessin aquests productes en prestatges a fi de facilitar-ne l'aprofitament. Posteriorment va dir que posarien panys als contenidors a fi que no es poguessin treure els aliments llençats. I tinc entès que aquests panys, cadenats o el que sigui, ja s'han posat. Ara, els productes s'aprofiten o es continuen llençant? Si s'aprofiten, com es reparteixen?

D'entre una sèrie de dades d'aprofitament dels aliments que es produeixen a Europa n'extrec les següents que em semblen prou aclaridores: a Europa es llença el 50% dels productes alimentaris produïts; a l'Estat espanyol cada any se'n llencen uns tres milions de tones; a Catalunya el 58% del menjar que es llença prové de les llars. A Lleida, l'agost de 2011, es van destruir dotze milions de quilos de préssecs i nectarines. Podria posar-hi més dades d'aquest tipus però em sembla ja n'hi ha prou per veure que hi ha una manera de fer que perjudica els més febles econòmicament.

L'anterior regidor de Serveis Socials de Girona, fa dos o tres anys, m'assegurava que a Girona no es deixava morir ningú de gana. Aquesta afirmació, a hores d'ara, encara és vàlida? Quan una persona, una família, no té prou aliment, el pot obtenir fàcilment i amb rapidesa? En aquests casos, la burocràcia, és àgil?

Com a persones podem ajudar-ne d'altres del nostre entorn que es trobin en necessitat però amb això no n'hi ha prou, no resollem el problema. Cal que els ajuntaments ajudin amb eficiència i eficàcia tots els habitants del municipi que es trobin en dificultats greus per alimentar-se. No es poden excusar en la reducció de pressupostos, ni en les retallades, ni en el cens. El primer que s'ha d'atendre són les necessitats més preemptòries de les persones. Abans que despeses supèrflues com llums de Nadal i coses semblants.